

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 12. decembra 2013*

„Pritožba — Znamka Skupnosti — Figurativna znamka z besednim elementom ‚BASKAYA‘ — Ugovor — Dvostranska konvencija — Ozemlje tretje države — Pojem resne in dejanske uporabe“

V zadevi C-445/12 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 2. oktobra 2012,

Rivella International AG s sedežem v Rothristu (Švica), ki jo zastopa C. Spintig, odvetnik,

pritožnica,

drugi stranki v postopku sta

Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa G. Schneider, agent,

tožena stranka na prvi stopnji,

Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas s sedežem v Grossetu (Italija),

intervenientka na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, predsednik senata, A. Borg Barthet, E. Levits (poročevalec), sodniki, M. Berger, sodnica, in S. Rodin, sodnik,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodna tajnica: A. Impellizzeri, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 16. oktobra 2013,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Rivella International AG s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 12. julija 2012 v zadevi Rivella International AG proti UUNT – Baskaya di Baskaya Alim (BASKAYA) (T-170/11, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Splošno sodišče zavrnilo njeno tožbo za razveljavitev odločbe četrtega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) z dne 10. januarja 2011 (zadeva R 534/2010-4) v zvezi s postopkom z ugovorom med pritožnico in družbo Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas (v nadaljevanju: sporna odločba).

Pravni okvir

Pravo Unije

Uredba (ES) št. 207/2009

- 2 Člen 8(2) Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1), kakor je bil spremenjen, določa:

„Za namen odstavka 1 izraz ‚prejšnje blagovne znamke‘ pomeni:

- (a) blagovne znamke naslednje vrste z datumom zahtev za registracijo, ki predhodi datumu zahteve za registracijo blagovne znamke Skupnosti, ob upoštevanju, če je to primerno, predhodnih pravic, ki se zahtevajo v zvezi s to blagovno znamko:
 - (i) blagovne znamke Skupnosti;
 - (ii) blagovne znamke, registrirane v državi članici, oziroma v primeru Belgije, Nizozemske ali Luksemburga, v Uradu Beneluksa za intelektualno lastnino (Office Benelux de la Propriété intellectuelle);
 - (iii) blagovne znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki veljajo v državi članici;
 - (iv) blagovne znamke, ki so predmet mednarodne registracije z učinkom v Skupnosti;

[...]“

- 3 Člen 42 Uredbe št. 207/2009 se nanaša na postopek z ugovorom pred UUNT. Ta člen določa:

„[...]“

2. Če tako zahteva prijavitelj, imetnik prejšnje blagovne znamke Skupnosti, ki je vložil pisni ugovor, priskrbi dokaz o tem, da se je v obdobju petih let pred datumom objave blagovne znamke Skupnosti prejšnja blagovna znamka Skupnosti resno in dejansko uporabljala v Skupnosti za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki jih imetnik navaja kot razlog za ugovor, ali pa da obstajajo razlogi za neuporabo pod pogojem, da je bila prejšnja blagovna znamka Skupnosti na ta dan registrirana vsaj pet let. Če ustreznega dokazila ni, se ugovor zavrne. Če se je prejšnja blagovna znamka Skupnosti uporabljala le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za namene preizkusa ugovora šteje, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev.

3. Odstavek 2 se uporabi za prejšnje nacionalne blagovne znamke iz člena 8(2)(a), pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna blagovna znamka varovana, zamenja z uporabo v Skupnosti.

[...]“

- 4 Člen 160 te uredbe, ki se nanaša na uporabo blagovne znamke, ki je predmet mednarodne registracije, določa:

„Za namene [člena] 42(2), [...] pri določitvi datuma, s katerim mora biti v Skupnosti dana v resno in dejansko uporabo blagovna znamka, ki je predmet mednarodne registracije, v kateri je imenovana Evropska skupnost, datum objave v skladu s členom 152(2) nadomesti datum registracije.“

Direktiva 2008/95/ES

- 5 Člen 10(1) Direktive 2008/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 299, str. 25) določa:

„Če v obdobju petih let po zaključku postopka registracije imetnik ni začel resno in dejansko uporabljati blagovne znamke v državi članici za blago ali storitve, za katere jo je registriral, ali če je bila takšna uporaba prekinjena za neprekinjeno obdobje petih let, je blagovna znamka podvržena sankcijam iz te direktive, razen če obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo.“

Madridski sporazum

- 6 Madridski sporazum o mednarodnem registriranju znamk z dne 14. aprila 1891, kakor je bil spremenjen (v nadaljevanju: Madridski sporazum), v členu 4(1) določa:

„[...] varstvo znamke na podlagi tako opravljenega registriranja pri mednarodnem uradu v vsaki zainteresirani državi pogodbenici [bo] enako neposrednemu registriranju znamke v navedeni državi. [...]“

Konvencija iz leta 1892

- 7 Člen 5(1) Konvencije med Švico in Nemčijo o vzajemni zaščiti patentov, modelov in znamk, ki je bila 13. aprila 1892 podpisana v Berlinu, kakor je bila spremenjena (v nadaljevanju: konvencija iz leta 1892), določa, da škodljive posledice, ki na podlagi zakonodaj pogodbenic izhajajo iz dejstva, da neka tovarniška ali trgovska znamka ni bila uporabljena v določenem roku, ne nastanejo, če je do uporabe ali reprodukcije prišlo na ozemlju druge pogodbenice.

Dejansko stanje

- 8 Družba Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas je 25. oktobra 2007 na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146) pri UUNT vložila zahtevo za registracijo znamke Skupnosti.

- 9 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je prikazan figurativni znak:

- 10 Proizvodi, za katere se je zahtevala registracija, spadajo v razrede 29, 30 in 32 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, ter za vsakega od razredov ustrezajo naslednjemu opisu:
- razred 29: „Meso, ribe, perutnina in divjačina; mesni ekstrakti; konzervirano, suho in kuhano sadje in zelenjava; želeji, marmelade, kompoti; jajca, mleko in mlečni izdelki; jedilno olje in maščoba“;
 - razred 30: „Kava, čaj, kakav, sladkor, riž, tapioka, sago, kavni nadomestki; moka in izdelki iz žitaric, kruh, pecivo in slaščice, sladoled; med, melasni sirup; kvas, pecilni prašek; sol, gorčica; kis, omake (začimbe); začimbe; led“;
 - razred 32: „Piva; mineralne vode in sodavice ter druge brezalkoholne pijače; sadne pijače in sadni sokovi; sirupi in drugi pripravki za proizvodnjo pijač“.
- 11 Prijava znamke Skupnosti je bila objavljena v *Bilteni znamk Skupnosti* št. 13/2008 z dne 31. marca 2008.
- 12 Pritožnica je 30. junija 2008 na podlagi člena 42 Uredbe št. 40/94 (postal člen 41 Uredbe št. 207/2009) vložila ugovor zoper registracijo prijavljene znamke, pri čemer se je sklicevala na verjetnost zmede v smislu člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 (postal člen 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009).
- 13 Ugovor je temeljil na prejšnji mednarodni figurativni znamki, ki je bila registrirana 30. junija 1992 pod številko 470 542 in katere veljavnost je bila podaljšana do 30. junija 2012 ter je učinkovala v Nemčiji, Španiji, Franciji, Italiji, Avstriji in državah Beneluksa za proizvode iz razreda 32 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, in sicer: „Pivo, ale in porter piva; mineralne vode in sodavice ter druge brezalkoholne pijače; sirupi in drugi pripravki za proizvodnjo pijač“. Ta znamka je ponazorjena spodaj:

- 14 Pritožnica, ki je bila pozvana k predložitvi dokaza o uporabi prejšnje znamke, je 31. marca 2009 pojasnila, da vztraja pri ugovoru le glede nemškega dela mednarodne registracije, in predložila več dokumentov kot dokaz o uporabi v Švici. V zvezi s tem se je sklicevala na člen 5 konvencije iz leta 1892. V skladu s to konvencijo naj bi uporaba v Švici štela za uporabo v Nemčiji.

- 15 Oddelek za ugovore je z odločbo z dne 8. februarja 2010 ugovor zavrnil zaradi neobstoja dokazov o uporabi prejšnje znamke. Ugotovil je, da je iz predloženih listin razvidno, da se je znamka, navajana v postopku z ugovorom, uporabljala samo v Švici, in zavrnil uporabo konvencije iz leta 1892.
- 16 Pritožnica je 7. aprila 2010 pri UUNT vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore.
- 17 Četrty odbor za pritožbe UUNT je s sporno odločbo pritožbo zavrnil, ker se je dokaz o resni in dejanski uporabi prejšnje znamke, navajane v podporo ugovoru, nanašal le na Švicarsko konfederacijo. Menil je, da je edini upoštevni pravni okvir Uredba št. 207/2009, oziroma natančneje njen člen 42(2) in (3), v skladu s katerim se je morala prejšnja znamka resno in dejansko uporabljati v državi članici, v kateri je varovana.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 18 Pritožnica je 17. marca 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razveljavitev sporne odločbe.
- 19 Pritožnica je v utemeljitev tožbe navedla le en tožbeni razlog, ki se je nanašal na kršitev člena 42(2) in (3) Uredbe št. 207/2009.
- 20 Pritožnica je zlasti trdila, da ji zato, ker se v skladu s členom 5(1) konvencije iz leta 1892 šteje, da se je znamka uporabljala v Nemčiji, če se je navedena znamka uporabljala v Švici, ni bilo treba predložiti dokaza resne in dejanske uporabe prejšnje znamke v Nemčiji.
- 21 Prvič, Splošno sodišče je v točkah od 22 do 36 izpodbijane sodbe preučilo vprašanje, za katero ozemlje je treba predložiti dokaz o resni in dejanski uporabi prejšnje znamke.
- 22 Splošno sodišče je v točki 26 izpodbijane sodbe navedlo: „da so vprašanja v zvezi z dokazom, predloženim v oporo razlogom za ugovor zoper zahtevo za registracijo znamke Skupnosti, in vprašanja v zvezi z ozemeljskim vidikom uporabe znamk urejena z upoštevničimi določbami Uredbe št. 207/2009“, neodvisno od nacionalnega prava držav članic. V zvezi s tem je v točki 27 navedene sodbe pojasnilo, da to, da je prejšnja znamka, navajana v skupnostnem postopku z ugovorom, nacionalna ali mednarodna, nikakor ne pomeni, da se za to prejšnjo znamko uporablja veljavno nacionalno pravo.
- 23 Splošno sodišče je tako ugotovilo, da čeprav postopki registracije znamk spadajo na področje nacionalnega prava posamezne države članice, pa to ne velja za opredelitev ozemlja, na katerem je treba dokazati resno in dejansko uporabo prejšnje znamke, saj je to vprašanje urejeno z določbami prava Unije.
- 24 Splošno sodišče je v točki 36 izpodbijane sodbe poleg tega štelo, da je, čeprav je mogoče v nekaterih primerih uporabiti nacionalno pravo, z Uredbo št. 207/2009 za varstvo znamk omogočen soobstoj nacionalnih sistemov in sistema Skupnosti.
- 25 Drugič, Splošno sodišče je v točkah od 37 do 40 izpodbijane sodbe menilo, da se tudi v zvezi s prejšnjo mednarodno znamko v skladu s členom 42(2) Uredbe št. 207/2009 lahko zahteva dokaz o resni in dejanski uporabi te znamke, saj se taka znamka šteje za nacionalno znamko.
- 26 Splošno sodišče je v teh okoliščinah zavrnilo ničnostno tožbo pritožnice.

Predlogi strank

- 27 Pritožnica s pritožbo Sodišču predlaga, naj izpodbijano sodbo razveljavi in zadevo vrne v ponovno razsojanje Splošnemu sodišču, UUNT pa naj naloži plačilo stroškov postopka pred Sodiščem in pred Splošnim sodiščem.
- 28 UUNT Sodišču predlaga, naj zavrne pritožbo in pritožnici naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- 29 Pritožnica v utemeljitev pritožbe navaja le en pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 42(2) in (3) Uredbe št. 207/2009. Ta pritožbeni razlog je razdeljen na tri dele.

Prvi del edinega pritožbenega razloga

Trditve strank

- 30 Pritožnica meni, da člena 42(2) in (3) Uredbe št. 207/2009 ni mogoče uporabiti za znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki veljajo v državi članici.
- 31 S sklicevanjem na besedilo te določbe pritožnica trdi, da se ta izrecno nanaša zgolj na „prejšnje blagovne znamke Skupnosti“, in na „prejšnje nacionalne blagovne znamke“, in ne na druge primere iz člena 8(2) navedene uredbe, v kateri je ohranjen splošnejši izraz „prejšnje blagovne znamke“. Tako naj bi prejšnja blagovna znamka, ki nasprotuje znamki, za katero se zahteva registracija, spadala na področje uporabe tega člena 8(2)(a).
- 32 Ker je bila ta prejšnja blagovna znamka predmet mednarodne registracije, je Splošno sodišče od pritožnice nepravilno zahtevalo, da dokaže resno in dejansko uporabo te znamke v Nemčiji.
- 33 UUNT poudarja, da je obvezna uporaba v skladu s členom 160 Uredbe št. 207/2009, kakor izhaja iz člena 42 te uredbe, izrecno določena v členu 160 te uredbe za mednarodne registracije, v katerih je imenovana Evropska skupnost.

Presoja Sodišča

- 34 Pritožnica s prvim delom edinega pritožbenega razloga meni, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je uporabilo merilo resne in dejanske uporabe iz člena 42(2) in (3) Uredbe št. 207/2009 za prejšnjo blagovno znamko, katere imetnica je, čeprav gre za mednarodno znamko, ki ne spada na področje uporabe te določbe.
- 35 Prvič, opozoriti je treba, da je iz besedila člena 42 Uredbe št. 207/2009 razvidno, da se odstavek (2) tega člena uporablja za prejšnje blagovne znamke Skupnosti, medtem ko se odstavek (3) tega člena nanaša na prejšnje nacionalne blagovne znamke.
- 36 Ugotoviti je treba tudi, da se v teh dveh odstavkih ne razlikuje med nacionalnimi blagovnimi znamkami in blagovnimi znamkami, ki so bile predmet mednarodne registracije.
- 37 Toda, „prejšnje nacionalne blagovne znamke“, navedene v členu 42(3) Uredbe št. 207/2009, je treba razumeti kot znamke, ki veljajo v neki državi članici, ne glede na nacionalno ali mednarodno raven, na kateri so bile registrirane.

- 38 Odstavek (3) tega člena namreč določa, da se pravila iz tega člena uporabljajo za „prejšnje nacionalne blagovne znamke“ iz člena 8(2)(a) Uredbe št. 207/2009, pri čemer pa ne razlikuje med štirimi kategorijami „prejšnjih blagovnih znamk“, ki so navedene v tej določbi, med katerimi so med drugim blagovne znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki veljajo v državi članici.
- 39 Zato se s členom 42(3) Uredbe št. 207/2009 skuša le uporabiti zahtevo uporabe prejšnje blagovne znamke skupnosti na ozemlju Skupnosti, kakor izhaja iz člena 42(2) te uredbe, za primer prejšnjih nacionalnih blagovnih znamk, v zvezi s katerimi je pojasnjeno, da se uporaba zahteva na nacionalnem ozemlju določene države članice.
- 40 Drugič, razlaga, ki jo navaja pritožnica, in ki s področja uporabe temeljne zahteve glede uporabe izključuje mednarodne blagovne znamke, ne upošteva sistema varstva, ki ga določa člen 42(2) in (3) Uredbe št. 207/2009, in polnega učinka teh določb. Po eni strani je treba zlasti poudariti, da uvodna izjava 10 navedene uredbe, ki opozarja na načelo predhodne registracije blagovne znamke, ne razlikuje glede na vrsto blagovne znamke, ki je predmet ugovora. Po drugi strani to izhaja tudi iz člena 160 Uredbe št. 207/2009, ki zahteva uporabo v zvezi z ugovorom, ki temelji na mednarodni blagovni znamki v okviru določitve datuma registracije.
- 41 To je v bistvu tisto, kar je poudarilo Splošno sodišče, ko je v točki 38 izpodbijane sodbe opozorilo, da člen 4(1) Madridskega sporazuma, in člen 4(1)(a) Protokola k Madridskemu sporazumu prav tako določata, da je varstvo blagovne znamke v vsaki zadevni pogodbenici enako, kot če bi bila ta znamka registrirana neposredno pri uradu te pogodbenice.
- 42 V skladu s temi določbami torej za „blagovne znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki veljajo v državi članici“, v smislu člena 8(2)(a)(iii) Uredbe št. 207/2009 velja enaka ureditev kot za „blagovne znamke, registrirane v državi članici“, določene v členu 8(2)(a)(ii).
- 43 Splošno sodišče zato ni napačno uporabilo prava s tem, da je za znamko, katere imetnica je pritožnica, uporabilo člen 42(3) Uredbe št. 207/2009.
- 44 Pritožnica tako ne more trditi, da je razlogovanje Splošnega sodišča v točkah 33 in 38 izpodbijane sodbe protislovno. Medtem ko Splošno sodišče v točki 33 navedene sodbe v bistvu poudarja, da je bil pojem resne in dejanske uporabe usklajen v okviru prijave blagovne znamke Skupnosti, pa se v točki 38 iste sodbe sklicuje na veljavnost mednarodne blagovne znamke na ozemlju določene države članice.
- 45 Zato je treba prvi del edinega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

Drugi del edinega pritožbenega razloga

Trditve strank

- 46 Pritožnica z drugim delom edinega pritožbenega razloga trdi, da je v nasprotju s tem, kar je presodilo Splošno sodišče, vprašanje „ozemeljske veljavnosti“ določene registrirane blagovne znamke na nacionalni ravni urejeno izključno z nacionalnim pravom. To naj bi zlasti veljalo za nacionalne blagovne znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki veljajo v državi članici.
- 47 UUNT meni, da je treba pojem uporabe prejšnje blagovne znamke razlagati v skladu z Uredbo št. 207/2009, ki izčrpno ureja lastnosti zadevne uporabe, in ozemljem, na katerem je treba uporabo dokazati. Če konvencija iz leta 1892 lahko vpliva na nemško pravo znamk, ta konvencija nima vpliva na Skupnostno ureditev blagovnih znamk.

Presoja Sodišča

- 48 Najprej je treba spomniti, da je ureditev Skupnosti za znamke samostojen sistem, ki ga sestavlja skupek pravil in uresničuje posebne cilje, pri čemer je uporaba tega sistema neodvisna od slehernega nacionalnega sistema (glej sodbi z dne 22. marca 2012 v zadevi *Génesis*, C-190/10, točka 36, in z dne 27. junija 2013 v zadevi *Malaysia Dairy Industries*, C-320/12, točka 33).
- 49 Pritožnica v zvezi s tem ne more ovreči ugotovitev, ki jih je Splošno sodišče izpeljalo iz sodbe Sodišča z dne 13. septembra 2007 v zadevi *Il Ponte Finanziara* proti UUNT (C-234/06 P, ZOdl., str. I-7333) v zvezi s pojmom uporabe znamke. Sodišče je namreč v tej sodbi, kot je v točki 34 izpodbijane sodbe poudarilo Splošno sodišče, presodilo, da nacionalni pojem obrambne znamke, na podlagi katere je prejšnja blagovna znamka deležna varstva na podlagi nacionalnega prava, tudi če njene uporabe ni mogoče dokazati, ne more ovirati registracije blagovne znamke Skupnosti.
- 50 Drugače naj bi bilo le, če pravila v zvezi z blagovno znamko Skupnosti ne bi izvajala uskladitev pojma uporabe blagovne znamke.
- 51 Vendar člen 10(1) Direktive 2008/95, katerega cilj je uskladitev nacionalnih zakonodaj o znamkah, določa, da je blagovna znamka, ki je njen imetnik po določenem obdobju ni začel resno in dejansko uporabljati v zadevni državi članici, podvržena sankcijam iz te direktive, med katerimi je med drugim tudi ničnost.
- 52 Splošno sodišče zato ni napačno uporabilo prava, ko je presodilo, da je pojem uporabe blagovne znamke Skupnosti na ozemlju Unije izčrpano urejen s pravom Unije.
- 53 Zato je treba drugi del edinega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

Tretji del edinega pritožbenega razloga

Trditve strank

- 54 Pritožnica meni, da lahko to, da se lahko na nemškem ozemlju na podlagi konvencije iz leta 1892 prepove uporaba blagovne znamke, v zvezi s katero se zahteva registracija, vpliva na enotnost blagovne znamke Skupnosti. Toda, če se prizna, da v zvezi z načelom enotnosti take znamke obstajajo izjeme, bi morale biti te izrecno določene v Uredbi št. 207/2009, kakor je to razvidno iz uvodne izjave 3 te uredbe.
- 55 UUNT ob sklicevanju na člena 111 in 165 navedene uredbe poudarja, da načelo enotnosti znamke Skupnosti ni absolutno.

Presoja Sodišča

- 56 Spomniti je treba, da v zvezi z načelom enotnosti znamke obstajajo izjeme, ki so določene v Uredbi št. 207/2009.
- 57 Zlasti člen 111(1) te uredbe imetniku prejšnje pravice, ki velja le na določenem kraju, dovoljuje, da nasprotuje uporabi blagovne znamke Skupnosti na ozemlju, kjer je njegova pravica varovana, če je to dovoljeno po zakonodaji zadevne države članice.
- 58 Splošno sodišče je zato v točki 36 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da načelo enotnosti znamke ni absolutno.

59 Iz tega sledi, da tretji del edinega pritožbenega razloga ni utemeljen in da je treba zato pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

60 Člen 138(1) Poslovnika Sodišča, ki se v pritožbenem postopku uporabi na podlagi člena 184(1) tega poslovnika, določa, da se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je UUNT predlagal, naj se družbi Rivella International AG naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi pritožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- 1. Pritožba se zavrne.**
- 2. Družbi Rivella International AG se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi